

Macar Subayının Kızı ve Rüstem Bey

Sultan II. Murad devri. 1441 senesinde Macaristan üzerine yapılan bir akında, Akıncı birliklerimiz pusuya düşürüldü ve bir çok asker ile birlikte Akıncı kumandanlarından Rüstem Bey de esir edildi. Rüstem bey, gayet yakışıklı ve zeki bir gençti. Macar kumandanı ondan hoşlandı ve kendi hizmetine aldı. Konağında ona bir oda verdi ve bütün şahsi işlerini ona havale etti. Gayet dindar olan Rüstem Bey, şartlar ne olursa olsun beş vakit namazını bırakmaz ve vakti girince hemen kılardı. Her işin üstesinden kolayca gelmesi ve kıvrak zekası sayesinde ibadetini kimse karışmıyordu. Macar subayının genç bir kızı vardı. Gayet güzel ve zeki olan bu kız, Rüstem Bey'e aşık olmuştu. Fakat bir Müslümana olan bu hislerini kimseye söyleyemiyordu. Rüstem Bey'i uzaktan takip eder, bilhassa namaz kılariken gizlice onu seyreder, hayran hayran bakarak gözyaşları içinde; "Allahım, bana da bu Osmanlının dinine girip, onun gibi ibadet etmeyi nasib eyle!" diye yalvarırdı.

Genç kız bu aşk ve hasretten hastalanarak yatağa düştü. Hiçbir hekim onun derdine çare bulamadı. Artık son anlarını yaşıyordu. Bütün ailesi başına toplanmışlar, gözyaşları içinde dua ediyorlardı. Kız bir ara gözlerini açarak; "Esirimiz olan o Osmanlıyı da görmek istiyorum" dedi. Rüstem beyi hemen çağırdılar. Kız, ona yaklaşmasını işaret etti ve yakınına gelince kulağına; "Bizim buralarda âdettir, bir kadın ölünce mücevherleriyle birlikte gömerler. Ben ölüyorum. Yarın mezarıma gel ve tabutumu aç, yanıma koyacakları mücevherleri al. Onları satarak parasını babama ver ve böylece hürriyetine kavuş" dedi. Biraz sonra da bir şeyler mırıldanarak ruhunu teslim etti. Yüzü nurlanmış, sanki gülümsüyordu.

Ertesi gün mezarlığa giden Rüstem Bey, kızın mezarını açtı. Tabutun kapağını kaldırıncı, gördüğü manzara karşısında şok geçirdi; tabutta yatan, kendi babasıydı. Fakat bu nasıl olurdu; kendi memleketi, buradan bir aylık mesafede bir Anadolu kasabasıydı. Rüstem bey biraz sonra kendini toparladı ve tabuttaki mücevherleri alarak mezarı kapattı. Ertesi gün çarşıya giderek mücevherleri sattı ve Macar subayına bu altınları vererek kendisini serbest bırakmasını istedi. Macar subayı; "Ben senin hizmetinden memnunum. İstersen burada hür olarak yanımda çalışmaya devam edebilirsin, istersen memleketine dönebilirsin" dedi ve bir emanname yazarak ona verdi. Rüstem bey hemen yola çıktı ve haftalarca yol giderek memleketine ulaştı. Bir akşamüzeri evine geldi. Kapıda oğlunu gören annesi, sevincinden az kalsın bayılıyordu. Bir müddet hasret giderdikten sonra Rüstem Bey, babasını sordu. Annesi; "Oğlum baban sizlere ömür, geçen ay vefat etti" dedi. Rüstem Bey'in içine bir kurt düşmüştü. "Tam olarak gününü ve saatini biliyor musun anne?" diye sordu. Aldığı cevap onu daha çok hayrete düşürdü. Çünkü babası, Macar subayının kızı ile aynı anda ölmüştü. Rüstem bey o gece mezarlığa giderek babasının kabrini buldu. Yanında getirdiği kürekle mezarı açtı. Bir de ne görsün! Mezarda yatan Macar subayının kızı idi. Bembeyaz kefen sarılmış, yüzü ay gibi parlıyor, sanki Rüstem Bey'e gülümsüyordu. Daha taptaze duruyordu. Hemen mezarı kapatarak eve döndü. Ertesi gün annesinden, babası hakkında bilgi istedi; "Anne, babam nasıl birisiydi?" "Oğlum, biliyorsun, baban hocaydı. Talebelere ilim öğretir, camide vaaz verirdi. Fakat kendisi bunları tam tatbik etmezdi. En mühimmi de, gece yarısı guslû icab ettiren durum olunca, 'Şu guslû olmasa ne iyi olurdu, gecenin bu vaktinde nasıl gusledilir, nereden çıktı bu' diye söylenirdi."

Rüstem bey, o zaman bu işin hikmetini anladı. Namaza aşık olan bir kafir kızına son nefeste iman nasib olmuş, bir farzı lüzumsuz gören bir hoca da imansız ölmüştü.